

Sygn. akt IV P 1140/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Wawrzynów

Ławnicy: R. W., H. I.

Protokolant: Anna Salicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 r. we W.

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w B.

o przywrócenie do pracy i zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 listopada 2012 r. (data stempla pocztowego), skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) Sp. z o.o. w B., powódka R. J. domagała się przywrócenia jej do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy oraz zasądzenia od strony pozwanej na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a także kosztów postępowania (k. 2, 71).

W uzasadnieniu pozwu podała, że pozwany pracodawca rozwiązał z nią stosunek pracy bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1b k.p. Powódka podała, że nie zgadza się z tym rozwiązaniem umowy o pracę ponieważ jako przyczynę wskazano brak dalszego prawa do zasiłku, podczas gdy w sprawie o zasiłek toczy się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia –Śródmieście we Wrocławiu w Wydziale Ubezpieczeń Społecznych pod sygn.akt IV U 531/12, w sprawie odwołania od odmownej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we W. z dnia 6 lipca 2012r., w sprawie przyznania dalszego świadczenia rehabilitacyjnego. Powódka zatem wskazała, że odwołuje się od tego wypowiedzenia i wniosła o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu rozstrzygnięcia sprawy ubezpieczeniowej

Strona pozwana (...) Sp. z o.o. w B. w odpowiedzi na pozew (k. 23-28) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że pismem z dnia 29 października 2012 r., w związku z niezdolnością powódki do pracy trwającą dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące, rozwiązała z powódką łączący strony od dnia 18 sierpnia 2010r. stosunek pracy. Nadto podała, że powódka od dnia 16 sierpnia 2011r. do dnia 29 października 2012r. nie świadczyła pracy i w tym okresie przedstawiła stronie pozwanej 6 zwolnień lekarskich pobierając za ten okres wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy, a następnie zasiłek chorobowy, wyczerpując maksymalny dopuszczalny okres pobierania zasiłku chorobowego w wymiarze 182 dni. Następnie w okresie od dnia 14 lutego 2012r. do dnia 12 czerwca 2012r. powódka pobierała świadczenie rehabilitacyjne, przyznane jej w związku z wyczerpaniem prawa

do zasiłku chorobowego i nadal trwającą niezdolnością do pracy. W dniu 13 czerwca 2012r. w związku z upływem okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, pozwany skierował powódkę na kontrolne badania lekarskie. Zaświadczeniem lekarskim z dnia 18 lipca 2012r. stwierdzona została niezdolność powódki do pracy. Decyzją z dnia 6 lipca 2012r. ZUS Oddział we W. ustosunkowując się do wniosku powódki z dnia 17 maja 2012r. odmówił R. J. prawa do dalszego pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, z czym powódka się nie zgodziła i odwołała do Sądu Ubezpieczeń Społecznych. Strona pozwana podniosła, że mając na uwadze fakt, iż po dniu 12 czerwca 2012r. (pomimo utraty prawa do pobierania dalszego świadczenia rehabilitacyjnego) powódka nadal pozostawała niezdolna do pracy (stwierdzona przez lekarza decyzją z dnia 18 lipca 2012r.), to rozwiązanie z nią stosunku pracy w dnia 29 października 2012r., w trybie art. 53 § 1 pkt. 1 lit.b kp nie naruszało przepisów prawa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka R. J. była zatrudniona u strony pozwanej w (...) Sp. z o.o. w B. w pełnym wymiarze czasu pracy, początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 7 lipca 2008 r. do dnia 6 lipca 2010r., a następnie na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony od dnia 1 września 2010 r.

W okresie zatrudnienia u strony pozwanej, powódka zajmowała następujące stanowiska pracy:

- od dnia 7 lipca 2008 r. – stanowisko operatora ,
- od dnia 1 listopada 2009 r. – stanowisko operatora maszyn,

Ostatnie wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 3116,08 złotych brutto.

Dowód: umowa o pracę z dnia 30 czerwca 2008 r. –akta osobowe ,

umowa o pracę z dnia 18 sierpnia 2010 r.- akta osobowe,

świadcstwo pracy powódki- akta osobowe,

zaświadczenie o wysokości jednomiesięcznych zarobków –k. 35,

przesłuchanie powódki – k. 69-70.

Od dnia 16 sierpnia 2011 r. powódka przebywa na zwolnieniu lekarskim.

W dniu 13 lutego 2012 r. powódka wykorzystała 182 dni okresu zasiłkowego.

Dowód: zaświadczenia lekarskie - k. 42-47.

Decyzją z dnia 29 lutego 2012 r., (...) Oddział we W. przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 14 lutego 2012 r. do dnia 13 maja 2012 r. w wysokości 90% podstawy wymiaru oraz od dnia 14 maja 2012 r. do dnia 12 czerwca 2012 r. w wysokości 75% podstawy wymiaru.

Dowód: decyzja ZUS z dnia 29 lutego 2012r. -k. 48-49.

W dniu 13 czerwca 2012r. w związku z upływem okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, pozwany skierował powódkę na kontrolne badania lekarskie. Zaświadczeniem lekarskim z dnia 18 lipca 2012r. stwierdzona została niezdolność powódki do pracy.

Dowód: skierowanie na badania profilaktyczne - k. 50,

zaświadczenie lekarskie – k.51.

Decyzją z dnia 6 lipca 2012r. ZUS Odział we W. ustosunkowując się do wniosku powódki z dnia 17 maja 2012r. odmówił R. J. prawa do dalszego pobierania świadczenia rehabilitacyjnego. Powódka nie zgodziła się z powyższą decyzją i odwołała się do Sądu Ubezpieczeń Społecznych. Obecnie sprawa jest w toku pod sygn. akt. IV U 531/12

Dowód: decyzja ZUS z dnia 6 lipca 2012 r. – k. 52-53.

przesłuchanie powódki – k.69-70.

Pismem z dnia 29 października 2012 r. , otrzymanym przez powódką w dniu 30 października 2012 r., strona pozwana rozwiązała umowę o pracę zawartą z powódką na czas nieokreślony w dniu 18 sierpnia 2010 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., tj. z powodu wyczerpania się okresu zasiłkowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez okres dłuższy niż 3 miesiące i nie przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na kolejny okres, a także niemożność świadczenia pracy na skutek ciągłej niezdolności do pracy.

Dowód: rozwiązanie umowy o pracę - akta osobowe,

przesłuchanie powódki – k.69-70.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka oparła swoje żądanie na treści przepisu art. 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje m.in. roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach oraz na treści przepisu art. 57 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, nie więcej jednak niż za 3 miesiące i nie mniej niż za 1 miesiąc.

Strona pozwana rozwiązując stosunek pracy z powódką wskazała jako podstawę prawną art. 53 § 1 pkt 1b k.p. Zgodnie z treścią tego przepisu pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową. Pozwany pracodawca w piśmie z dnia 29 października 2012 r., otrzymanym przez powódkę w dniu 30 października 2012 r., wskazał, że rozwiązuje z powódką bez zachowania okresu wypowiedzenia umowę o pracę zawartą w dniu 18 sierpnia 2010 r. z powodu wyczerpania się okresu zasiłkowego oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez okres dłuższy niż 3 miesiące i nie przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na kolejny okres, a także niemożność świadczenia pracy przez powódkę, na skutek ciągłej jej niezdolności do pracy.

Bezspornym zatem było, iż wyłączną podstawą rozwiązania z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn niezawinionych przez pracownika na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p. było długotrwałe zwolnienie lekarskie powódki.

Z powołanego przepisu wynika, że w okresie pobierania wynagrodzenia, a następnie zasiłku chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, pracownik jest chroniony przed rozwiązaniem z nim umowy. Pracodawca nie może w tym okresie ani wypowiedzieć pracownikowi umowy o pracę (art. 41 k.p.) ani rozwiązać umowy bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 k.p. Ochrona ta ma charakter bezwzględny. Decyzje określające okres pobierania zasiłku chorobowego, a następnie świadczenia rehabilitacyjnego są dla pracodawcy wiążące i wymienione w nich okresy są okresami ochronnymi, w których pracodawca nie może rozwiązać umowy z pracownikiem. Rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić dopiero po zaprzestaniu pobierania zasiłku chorobowego, ewentualnie również świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące, jeżeli pracownik nie stawi się do pracy z powodu dalszego trwania choroby.

Przyczyną podjęcia decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę nie może być zatem jedynie fakt upływu określonych terminów pobierania wynagrodzenia za pracę z powodu niezdolności do niej, a następnie zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, ale również to, aby niezdolność do pracy trwała dłużej niż wymienione okresy. Tak więc decyzja pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę ze względu na sam upływ tych terminów będzie naruszała zasady zawarte w art. 53 k.p., prawidłowe będzie natomiast rozwiązanie umowy o pracę poprzedzone uzyskaniem przez pracodawcę odpowiedniego zaświadczenia lekarskiego co do dalszej niezdolności pracownika do pracy mimo wyczerpania omawianych okresów.

Potwierdza to także treść art. 53 § 3 k.p., zgodnie z którym rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie może nastąpić po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności.

Reasumując, aby można było rozwiązać umowę o pracę w trybie art. 53 k.p. powinny zostać spełnione dwie przesłanki: musi upłynąć wskazany okres ochrony, a niezdolność pracownika do pracy musi trwać dalej.

Zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 k.p. wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy przysługuje przez 33 dni, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia przez 14 dni.

Okresy pobierania zasiłku chorobowego określa ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r., Nr 77, poz. 512 z późn. zm.). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy ubezpieczony (pracownik) nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu z możliwościami zaliczenia poprzedniego okresu ubezpieczenia w warunkach określonych w art. 4 ust. 2 ustawy oraz z wyjątkami wyłączającymi wymóg pozostawania w ubezpieczeniu chorobowym przez co najmniej miesiąc (art. 4 ust. 3 tej ustawy). Także w przypadku niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub wypadkiem przy pracy, względnie w drodze do pracy lub z pracy, zasiłek przysługuje od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego (art. 4 ust. 3 pkt 2 oraz art. 84 ustawy). W myśl natomiast przepisu art. 8 ustawy okres pobierania zasiłku wynosi do 182 dni, a w przypadku gruźlicy lub niezdolności do pracy w trakcie ciąży – do 270 dni. Istotnym jest również, że zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1b k.p. rozciąga się także na pierwsze trzy miesiące pobierania przez pracownika świadczenia rehabilitacyjnego w trybie art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

W realiach niniejszej sprawy, powódka od dnia 16 sierpnia 2011r. nieprzerwanie do dnia 29 października 2012r. przebywa na zwolnieniu lekarskim. Istotnym było również to, że w dniu 13 lutego 2012 r. powódka wykorzystywała 182 dni okresu zasiłkowego oraz, że (...) Oddział we W. przyznał powódce prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 14 lutego 2012 r. do dnia 12 czerwca 2012 r. Trzymiesięczny okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, o którym mowa w art. 53 § 1 pkt.1 lit.b, upłynął zatem w dniu 14 maja 2012r. Pracodawca, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN (wyrok SN z dnia 21 września 2006r., sygn. II PK 6/06), zanim zwolni pracownika w trakcie długotrwałej choroby powinien sprawdzić, czy jest on nadal niezdolny do pracy. Tak też było w realiach niniejszej sprawy, gdyż pozwany pracodawca biorąc powyższe pod uwagę skierował powódkę na badania kontrolne i decyzją z dnia 18 lipca 2012r. lekarz stwierdził, że powódka jest w dalszy ciągu niezdolna do pracy.

Strona pozwana, w ocenie Sądu, miała zatem prawo rozwiązać z powódką z dniem 29 października 2012r. umowę o pracę zawartą w dniu 18 sierpnia 2010 r. bez zachowania okresu wypowiedzenia, na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., tj. z powodu niezdolności powódki do pracy na skutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące, bowiem w dniu 29 października 2012 r. powódka nie była w tzw. okresie ochronnym, w którym pracodawca nie mógłby rozwiązać z nią umowy. Bezsprzecznym bowiem było, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką przez pozwanego pracodawcę nastąpiło dopiero po upływie pobierania przez powódkę wynagrodzenia chorobowego, a następnie zasiłku

chorobowego oraz świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby, a powódka była niezdolna do pracy z powodu dalszego trwania choroby.

Mając powyższe na uwadze, rozwiązanie z powódką umowy o pracę nie było nieuzasadnione, nie było też dotknięte wadą prawną. Tym samym żądanie powódki na podstawie art. 56 § 1 k.p. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach podlegało oddaleniu. Konsekwencją powyższego było również oddalenie żądania powódki wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy na podstawie art. 57 k.p.

Sąd oddalił wniosek powódki o zawieszenie niniejszej sprawy do czasu zakończenia postępowania w sprawie toczącej się przed tut. Sądem pod sygn. akt IVU 531/12, albowiem odwołanie powódki od decyzji ZUS o odmowie przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na kolejny okres nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż upłynął już 3-miesięczny okres ochronny świadczenia rehabilitacyjnego.

Warto w tym miejscu podkreślić, że w dniu wyrokowania powódka była w dalszym ciągu niezdolna do pracy z powodu choroby, wobec czego abstrahując już od zasadności rozwiązania z nią stosunku pracy na podstawie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., niemożliwym było przywrócenie jej do pracy na poprzednich warunkach. Jednakże po ustaniu niezdolności do pracy z powodu choroby, powódka będzie miała prawo wystąpić do pozwanego pracodawcy o ponowne nawiązanie z nią stosunku pracy, bowiem zgodnie z art. 53 § 5 k.p. pracodawca powinien w miarę możliwości ponownie zatrudnić pracownika, który w okresie 6 miesięcy od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, z przyczyn wymienionych w § 1 i 2 art. 53 k.p., zgłosi swój powrót do pracy niezwłocznie po ustaniu tych przyczyn. Na mocy art. 20 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa art. 53 § 5 k.p. stosuje się odpowiednio do pracownika pobierającego świadczenia rehabilitacyjne, jeżeli zgłosi on swój powrót do pracodawcy niezwłocznie po wyczerpaniu tego świadczenia, choćby nastąpiło to po upływie 6 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów, Sąd oparł na przepisie art. 102 k.p.c., w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Powołany przepis, stanowiąc wyłom od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z uwagi na to, że przepis ten nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych” ich kwalifikacja należy do Sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – powinien kierować się poczuciem sprawiedliwości. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, iż obciążenie powódki dodatkowymi kosztami procesu byłoby sprzeczne z zasadą słuszności.

Uwzględniając powyższe, w oparciu o powołane i cytowane w uzasadnieniu przepisy Sąd orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. odnotować w rep.,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki,
3. kal. 14 dni.

W. 29 kwietnia 2013r.